

„Natáčení seriálu byla zkušenost, ale divadlo je pro mě důležitější“

Rozhovor

LUKÁŠ DUBSKÝ

Kdyby mladé herečky KAROLÍNĚ ŠAFRÁNKOVÉ kdysi nevyšly zkoušky na konzervatoř, možná by teď pokračovala v rodinné tradici a vystudovala by lesnickou školu. Sen stát se herečkou se jí ale splnil a ve Východočeském divadle Pardubice (VČD) je nově k vidění v hlavní roli robotky Jacie v komedii Ona není vadaň.

Jak jste se vlastně k herectví dostala? Byla to vždy vaše vysněná profese?
Tihla jsem k tomu od malička. Babička má 13 vnoučat a každé léto jsme společně hráli divadelní hry a mě to hrozně bavilo. Tak jsem hned v první třídě nastoupila do dramatického kroužku.

Měla jste někoho s divadelními sklony v rodině?
Vůbec ne. Naše rodina jsou napůl muzikanti a napůl lesáři. Ale k hudbě mám hodně daleko.

Měla jste v záloze i nějaký jiný obor, kdyby divadlo nevyšlo?
Kromě konzervatoře jsem se hlásila i na lesnickou školu, obor ochrana životního prostředí. Dostala jsem se tam, ale divadlo pro mě opravdu bylo číslo jedna. Děda se mě třeba snažil učít hrát na flétnu, ale pak šel skoro s pláčem za maminkou, že tohle nezvládne a ať mě dá na to divadlo, že to je jediná možnost. (smích)

Vystudovala jste Pražskou konzervatoř, poté jste hned získala angažmá ve VČD. Bylo pro vás prioritou získat stále angažmá, nebo jste uvažovala o pokračování studia či působení „na volné noze“?
Po maturitě jsem přemýšlela nad DAMU, zkoušela jsem přijímačky, ale nedostala jsem se, tak jsem pokračovala na nástavbu. Angažmá v divadle byl ale můj sen, brala jsem to jako takový strop, co mohu v živo-

tě dokázat. Bylo krásné, že se mi to splnilo hned po škole.

Měla jste nějaké preference, co se týče angažmá?
Měla jsem vyhlédnuté právě Východočeské divadlo, byla jsem se tady ukázat ještě před maturitou. Potěšilo mě, že se mi pak odsud ozvali.

Krátce po vašem nástupu do Pardubic začala covidová doba. To jste byla asi za stále angažmá vděčná, že?
Samozřejmě. Přišla jsem do nového prostředí a najednou se nehrálo a nikdo nevěděl, co bude. Myslim ale, že nás ta doba stmelila.

Jak jste prožívala tu zvláštní dobu, kdy se zkoušelo „do šuplíku“ a nebyly žádné premiéry?
Pro mě bylo očistující, že jsme se v divadle „uzavřeli“, pracovali jsme na tom, co máme rádi, a díky tomu jsem moc nemusela myslet na to, co se děje kolem mě. Já bych si vůbec nedovedla představit, že bych byla třeba rok doma úplně bez divadla. Dělal jsem i nějaké streamy, ale samozřejmě to nenahradí živé diváky, na které jsme se už moc těšili.

Diváci vás mohou vidět už v několika různých rolích. Zaujalo mě, že si v nich často musíte vystačit s minimem textu nebo jen se svou mimikou. Je to náhoda, nebo máte nějaký bližší vztah k nonverbálnímu divadlu?
To přišlo tak nějak samovolně, už jsme si z toho v divadle začali dělat srandu. Zvlášť poté, co mi režisér Petr Novotný ještě připsal roli něměho šaška v Noci na Karlštejně. Byla to shoda hezkých náhod a mě to velmi baví.

Běžný divák si možná řekne, že to musí být snadné, když máte málo textu. Ale pro vás je asi složité, když můžete reagovat jen gesty či mimikou, ne?
To je pravda. Ale já to mám ráda, cítím se v těch rolích svobodná. Člověk si třeba nemusí dávat pozor, zda bude dobře vyslovovat, ale zase je potřeba být neustále ve střehu. O co mám méně slov, o to víc musím dát do hereckého projevu. To mi

Foto: Michal K. Šafránková

Medailonek

Karolína Šafránková se narodila v roce 1998 v Písku. Studium herectví začala na Mezinárodní konzervatoři v Praze a dokončila ho na Pražské konzervatoři. Ve Východočeském divadle Pardubice poprvé hostovala na podzim roku 2019 v komedii Společnost vlastníků a od začátku sezóny 2020/2021 je zde v angažmá.

vás práce v televizi znamenala?

Určitě zkušenost a možnost nahlédnout do toho, jak to tam funguje. Uprmně řečeno jsem ale šťastná, že jsem odešla do divadla, protože to je něco, co mi dává smysl. Divadelní práce je pro mě mnohem důležitější.

Jako seriálová herečka jste se dostala i do hledáčku bulváru. Vyhovuje vám, že jste v Pardubicích takové pozornosti ušetřena?
Vyhovuje. V seriálu Ulice jsem hrála hodně negativní postavu, takže se to odráželo i na chování některých lidí, které jsem potkávala a kteří nechápali, že nejsem v reálném životě jako moje seriálová postava. To mě mrzelo a jsem ráda, že jsem toho ušetřena. Bylo to občas až směšné, přidala jsem třeba na sociální síte fotky s maminkou a hned o tom vyšel článek.

U čeho si od divadla nejlépe odpočínáte? Předpokládám, že asi máte ráda přírodu, když jste se hlásila na lesnickou školu...
Přírodu mám hrozně ráda. Ted jsem začala vařit a to mě taky baví, ale jinak se snažím být pořád venku, oblíbila jsem si v Pardubicích Týrsovy sady. Také často jezdím za rodiči, kteří bydlí v Písku.

Vy jste prý závislá na moderních technologiích. Nedokážete si tedy představit třeba život bez mobilu?
Tohle téma jsem řešili při zkoušení inscenace Ona není vadaň, jestli je možné, aby člověk mluvil robotou. Tak jsem říkala, že to může určitě být. Já jsem třeba závislá na fotení, vůbec si nedovedu představit, že bych o svoje fotky přišla, to by byl konec světa.

ale problém nedělá, občas mě spíš režiséři krotí, abych nepřehrávala. (smích)

Hrála jste v obou posledních inscenacích na Kunětické hoře. Jak se vám v plénu hraje?
Je to nádherné. Mám jen problém, že jak mám ve Třech veteránech i Noci na Karlštejně němle role, tak se občas kochám přírodou. (smích) To bych samozřejmě neměla, ale má to tam úžasnou atmosféru. A lidi to taky baví.

Když zrovna nepříš...
Ano, když zrovna nepříš. Ale i to je takové dobrodružné, když do poslední chvíle čekáme, jestli vůbec budeme hrát. Má to svoje kouzlo, jak se tam schováme pod střechou.

Ve sci-fi komedii Ona není vadaň! jste dostala hlavní roli. Když jste viděla obsazení, měla jste spíš radost, nebo vás předpala tréma?
Byla jsem strašně šťastná. V první chvíli mě ani nenapadlo, že bych měla být nervózní. Ale pak jsem nad tím začala přemýšlet, že budu vlastně hrát robotku, takže se během představení

nemůžu zaseknout a byla jsem nervózní čím dál víc. Ale na zkouškách to pak zase trochu opadlo.

Je obtížné hrát robotku? Docela jo, pro mě je těžké stát a nic nedělat. A tady musím být v mnoha okamžicích statická.

Aby se divák mohl při komedii v hledišti dobře bavit, je to pro herce na jevišti pořádná „makačka“. Je pro vás komediální žánr obtížný?

Mě to hrozně baví. Ale to asi všechny herce, protože vidí tu diváckou odezvu a hned vědí, jestli to funguje. Je to ovšem složité, hodně mi pomohl režisér Zdeněk Dušek, který si mě občas vzal stranou a poradil mi.

Četl jsem, že jste si zkoušení s režisérem Duškem pochvalovala. Co vám obecně při zkoušení vyhovuje – když režisér přijde s jasnou vizí, nebo když máte při práci na postavě více volnosti?
Mám asi radši, když má režisér jasnou vizí, protože nejsem ten typ herce, který by nějak více improvizoval. Jsem ráda, když mi režisér

předá informace a já s nimi pak pracuju a nabízím různá řešení.

Máte nějaké oblíbené divadelní autory nebo hry, ve kterých byste si chtěla zahrát?

Já ty role beru tak, že jsou mi přiděleny, takže nemám žádnou, o které bych řekla, že ji musím mít. Ale teď zkoušíme s Pepou Láskou na Malé scéně ve dvoře hru Rychlost dopadu sněhové vločky a nikdy v životě jsem nečetla krásnější text. Autorka Nina Jane Berry ho napsala ve 23 letech a je to neuvěřitelně silná hra.

Jak se vám v komorním prostoru Malé scény, kde budete mít diváky doslova na dotek, pracuje?

Je to moje první práce na Malé scéně, zatím jsem tam dělala pouze scénická čtení, takže s tím moc zkušeností nemám. Myslim, že se tam budu muset hodně krotit ve svém projevu, aby odpovídal tomu intimnímu prostoru.

Před příchodem do Východočeského divadla jste si zahrála také v několika televizních seriálech. Co pro

AUDIENCE U KRÁLOVNY. V divácky nejoblíbenější inscenaci loňského roku si zahrála mladou Alžbětu II. Foto: Josef Vostárek

NOC NA KARLŠTEJNĚ. Do slavného muzikálu ji režisér Petr Novotný připsal němělou roli Šaška. Foto: Jiří Sejkora

ONA NĚJ VADNÁ. Ve sci-fi komedii ztvárnila hlavní roli robotky Jacie. Na snímku s Josefem Láskou. Foto: Josef Vostárek